

John Eldredge

Kalandvágó • harcos • hős

A férfilék titka

Koinónia • Kolozsvár • 2015

A fordítás alapjául szolgáló mű:
John Eldredge: *Wild at Heart. Discovering of a Man's Soul*.
Published by Thomas Nelson, 2010.

Fordította Daray Erzsébet
A fordítást az eredetivel egybevetette Incze Éva

Published by arrangement with Thomas Nelson, a division
of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

© John Eldredge, 2001, 2010

© Koinónia, 2015

© Hungarian translation © Daray Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELDREDGE, JOHN

Kalandvágó, harcos, hős : a férfilelek titka / John
Eldredge ; trad.: Daray Erzsébet. - Cluj-Napoca : Koinónia,
2015

ISBN 978-973-165-109-5

I. Daray, Erzsébet (trad.)

821.511.141-4

Samuelnek, Blaine-nek és Luke-nak

*Szeretem harcos szíveteket.
Ti aztán igazán rátermettek vagytok.*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mélységes hálával tartozom azoknak, akik segítettek megmászni ezt a hegyet: Samnek, Blainenek, Jennynek, Aaronnak, Morgannek, Cherie-nek, Julie-nak, Garynek, Leigh-nek, Travisnek, Sealynek és Stasinak. Briannek és Kyle-nak a Thomas Nelson kiadótól. A csütörtöki pókerklubnak. És mindazoknak – közelieknek és távoliaknak –, akik imádkoztak értem.

Brentnek, akitől mindenkinél többet tanultam arról, hogy mit jelent férfinak lenni, és Craignek, hogy kardot ragadott.

BEVEZETÉS

Tudom. Majdhogynem bocsánatot szeretnék kérni.
Drága Uram – valóban szükségünk van egy újabb, férfiakról szóló könyvre?

Nem. Másra van szükségünk. *Engedélyre.*

Engedélyre, hogy azok lehessünk, akik vagyunk – Isten képmására teremtetett férfiak. Engedélyre, hogy szívünk szerint való életet éljünk, és ne a „mit kell, kellene tennünk” listák rabjai legyünk, amelyek oly sokunkat fárasztanak és untatnak.

A férfiakhoz címzett üzenetek nagy része semmibe vész. Ennek egyszerű oka van: figyelmen kívül hagyják a férfiakat igazán foglalkoztató dolgokat, a valódi szenvedélyeiket, és a nyomásgyakorlás sokféle eszközével próbálják formálni őket. „Neked ilyen férfinak *kell* lenned. Ezt *kell* tennie minden tisztességes férjnek/apának/kereszténynek/templomba járónak.” Írjuk össze a listát. Álmaink férfija felelősségteljes, érzékeny, fegyelmezett, hűséges, szorgalmas, kötelességtudó stb. Ezek között sok jó tulajdonság is akad. Az üzenethordozók jó szándékához nem fér kétség. De a pokol felé vezető út, mint tudjuk, jó szándékkal van kikövezve. Mostanra már kiderülhetett, hogy a jó szándékkal semmire sem megyünk.

Nem, a férfiaknak másra van szükségük. Mélyebben meg kell érteniük, hogy miért vágnak kalandokra, harcokra és Szépségre – és Isten miért *éppen ilyennek* teremtette meg őket. És azt is jobban meg kell érteniük, hogy a nők miért vágnak arra, hogy

harcoljanak értük, hogy kalandokba keveredjenek, és hogy *ők* testesítsék meg a Szépséget. Mert őket is Isten teremtette olyannak, amilyenek.

Ajánlom tehát ezt a könyvet, nem, mint a jó keresztény hét feladatáról szóló kézikönyvet, hanem mint a szív kalandos útját, amely során visszatalálhatunk a szabadsággal, szenvedéllyel és kalanddal teli élethez. Úgy gondolom, hogy ez a könyv segít majd a férfiaknak visszanyerni szívüket – ugyanígy a nőknek is. Továbbá abban is segítséget nyújt a nőknek, hogy megértsék és támogassák társukat abban, hogy olyan életet éljenek, amelyet mindketten akarnak. Ez az én értetek mondott imám.

TÍZ ÉVVEL KÉSŐBB

A múlt héten a fiaimmal – most már fiatalemberek – el kellett mennünk arra a környékre és ahhoz a házhoz, ahol régebb laktunk, és ahol a fiúk az egész gyermekkorukat töltötték. Elevenbe vágó tapasztalat volt. – Ezen az udvaron fogócskáztunk? Hihetetlen! – kiáltott fel Luke. – Nagyon kicsi! – Az első udvar valamikor játékok és csaták birodalma volt; mostanra néhány lépés is elég, hogy hosszú lábaikkal keresztülmenjenek rajta. – Ez nem lehet igaz – hűledezett Blaine, amikor belépett a házba. – Ezek a lépcsők óriásiak voltak. – A híres lépcsők, amelyeknek a tetejéről egyenesen a karomba ugrottak. Elképesztő, mennyire kicsiknek tűnnek! Mindannyiunknak vannak ilyen tapasztalatai – egykor mitikus méretűnek tűnő helyek és emberek elveszítik nagyságukat, amikor később, más helyzetben találkozunk velük.

Attól félttem, hogy velem is ez fog történni, amikor ismét felütöttem ennek a könyvnek a lapjait.

A *Kalandvágó, harcos, hőst* tíz évvel ezelőtt írtam. Azóta sok minden történt. A fiaim egyetemre járnak. Arcomon elmélyültek a ráncok. Férfitársaimmal hosszú utat tettünk meg. Új sebeket szereztem. Vajon még mindig érvényesnek gondolom, amit írtam? Igazolt-e engem az eltelt tíz kemény év?

A válaszom: de még mennyire!

Valójában még *igazabb* a könyv, ha lehet ilyen mondani, sokkal igazabb, mint amennyire azt fiatalbbsként sejthettem volna. Örökkévalónak és egye-

temesnek hat. Isten jelen volt és most is jelen van benne.

Jézus, majdhogynem félvállról, egy gyönyörű és szép módszert javasolt annak eldöntésére, hogy mit mennyire tartunk értékesnek: „Gyümölcsseiről ismeritek meg őket.” (Mt 7,16) Lényegre törő módszer. Alkalmas egyházak, mozgalmak, emberek vagy nemzetek vizsgálatára. Mi a gyümölcs? Mi marad utána? Tapasztalatom szerint ez egy azonnal eredményt mutató teszt.

Be kell vallanom, ennek a könyvecskének a gyümölcssei semmihez sem hasonlíthatók. Teljességgel rendkívüliek. Rabok életét hozta helyre Kolumbiában, katolikus papok szívét újíttotta meg Szlovákiában. Eljutott a Kongresszus csarnokaiba, hajléktalanszállók hátsó szobáiba, ausztráliai férfiak családi életét állította helyre, a szabadság és megváltás mozgalmait indította el férfiak körében szerte a világon. *Működik.* De nem szükséges hinni a szavaimnak. Jöjjetek és lássátok meg magatok is.

Megpróbáltam összefoglalni ebben a tizedik, ünnepi kiadásban a könyv első megjelenése óta megfogalmazott tanulságokat, igyekeztem tisztázni olyan kérdéseket, amelyek zavart okoztak, de legfőképpen gyakorlati tanácsokkal egészítettem ki, amelyek a könyv ígéretének a felismerését segítik. Tudni kell, hogy írtam egy kézikönyvet is a könyv mellé, egy útmutatókkal ellátott munkafüzetet, amely segít megerősíteni és elmélyíteni a könyv segítségével szerzett istenélményeket. Nagyon sok férfi számára bizonyult hasznosnak. Készítettünk egy DVD

sorozatot is, amit kisebb „haveri körök” nagy sikerrel használtak. Bárcsak Isten megtalálna téged ezen a lapokon keresztül, és megújíthatna, mint az ő emberét.

John Eldredge
Colorado, 2010

Nem a bíráló számít, nem az, aki fanyalog, mert az erős ember egy pillanatra megbotlott, vagy mert ezt vagy azt szerinte jobban is csinálhatta volna az, aki cselekedni mert. Egyedül azé az érdem, aki kiáll a küzdőtérre, aki-nek arca porban, verejtékben és vérben fürdik, aki vitézül tör előre, aki újra meg újra téved és hibázik, mert a tévedések és hibák minden erőfeszítés velejárói, aki síkra száll a nemes ügyért, aki szerencsés esetben végül megízlelheti a diadal gyümölcseit, s ha derekas teljesítménye dacára végül mégsem arat sikert, legalább tudja, hogy soha nem kell osztoznia a bátortalanokkal és hidegszívűekkel, akik nem ismernek sem győzelmet, sem vereséget.

Theodore Roosevelt

*... erővel törnek a mennyek országa felé,
és ezek az erőszakosok el is ragadják azt.*

(Máté 11,12)¹

¹ Revideált Károli fordítás szerint. Mindazon helyeken, ahol nem adtam meg, hogy melyik Biblia-fordításból származik az adott szöveghely, a forrás a protestáns újfordítású Biblia. (A ford.)

ELSŐ FEJEZET

A SZILAJ SZÍV

*Ahogy a víz tükrözi az arcot,
úgy tükrözi az ember szíve az embert.
(Példabeszédek 27,19)²*

*A szellemi életet nem tehetjük kertvárosivá. Mindig
határvidék marad, és akik ott élnek, el kell fogadniuk,
sőt örülhetnek annak, hogy szelídítetlen marad.
Howard Macey*

*Szeretnék ellovagolni ahhoz a hegygerinchez,
ahol a Nyugat kezdődik
Nem tudom elviselni a béklyókat,
nem állhatom a kerítéseket
Ne keríts be
Cole Porter: Don't Fence Me In*

Végre a vadonban lehetek. A fenyők teteje fölött süvítő szél hangja olyan, mint az óceáné. A fölöttem elterülő nagy kékségből hullámok törnek elő és pont arra a gerincre zúdulnak, ahová felkapaszkodtam, valahol a Colorado közepén elterülő Sawatch

² Revideált Károli fordítás.

Parkban. Zsályacserje tenger terül el előttem magányos mérföldeken keresztül, ameddig a szem ellát. Zane Grey³ regényeiben bíbor cserjeként örökítette meg, holott az év legnagyobb részében ezüstösen szürke színű. Olyan vidék ez, ahol napokon keresztül lehet lovagolni, és közben egy teremtet lélekkel sem találkozik az ember. Ma gyalog érkeztem. Noha délutánra kisütött a nap, itt, az amerikai vízválasztó közelében a hőmérséklet mégsem emelkedik 1 Celsius fok fölé, így aztán, noha megizzadtam a kaptatótól, most reszketek. Október vége felé járunk, közeledik a tél. A távolban, a majdnem ezer mérföldre dél, délnyugati irányban magasodó San Juan hegyeket már hó födi.

A cserje erőteljes illata beleivódott a farmerembe, és kitisztítja a fejem, miközben zihálva veszem a 3000 méter fölött már jócskán ritka levegőt. Kénytelen vagyok megint pihenőt tartani, noha tudom, hogy minden megálló növeli a köztem és a zsákmánym nyom közötti távolságot. Mindig is előnyben volt velem szemben. Noha a nyomok, amelyekre ma reggel bukkantam, frissek voltak – néhány órásak csupán –, nincs sok reményem. Ennyi idő alatt a hím vapiti göröngyös talajon is könnyedén megtesz több mérföldet, különösen, ha sebzett, vagy üldözik.

A vapiti, amely az indiánoktól kapta a nevét, az egyik legrejtőzködőbb állat, amelyet meghagytunk az Államok területén. Ők a hegyvidék szellemki-

³ Zane Grey (1872–1939) sikeres bestselleríró, a western klasszikusa volt.

rályai, óvatosabbak és gyanakvóbbak a szarvasoknál, és nehezebb a nyomukra bukkanni. Magasabb helyeken élnek, és egy nap alatt minden más vadnál hosszabb utat tesznek meg. Mintha egy hatodik érzékszervet is kifejlesztettek volna az emberek érzékelésére, különösen a hímek. Néhányszor sikerült megközelítenem őket, de a következő pillanatban már sehol sem voltak, csendben eltűntek a sűrű nyárfaligetben, amiről az ember azt gondolta volna, hogy egy nyúl sem vergődhet át rajta.

Nem volt ez mindig így. A vapidik évszázadokon keresztül a prérin tanyáztak, és hatalmas csordákban legelésztek. 1805 tavaszán Meriwether Lewis, miközben az Északnyugati Átjáró után kutatott, arról számolt be, hogy több ezer vapidiből álló csordákkal találkozott. A kíváncsibbak olykor olyan közel merészkedtek, hogy akár pálcákkal is dobálhatta volna őket, mint azokat a jámbor teheneket szokták, amelyek az úton ácsorognak és akadályozzák a forgalmat. A század végére azonban a nyugati terjeszkedés kiszorította a vapidiket a Sziklás-hegység magasabb vidékeire. Ma már nem szeretnek mutatkozni, az erdőhatár közelében rejtőzködnék, mint valami számkivetettek, és tél idején csak a kemény havazás kényszeríti őket lennebb. Aki látni szeretné őket, az ő feltételeikhez kell igazodnia, és félelmetes élőhelyeiket messze a civilizációtól kell fellelnie.

Én éppen ezért jöttem.

És ezért időzöm még mindig itt, noha az öreg bikát elszalasztottam. Az én vadászatomnak tulajdon-

képpen nincs sok köze a vapidikhez. Valami mást keresek itt kint, a vadonban. Egy még rejtőzködőbb préda után kutatok – amit csak a vadonban tudok megtalálni.

A saját szívemet keresem.